AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2009. január 22.*

A T-316/07. sz. ügyben,

a **Commercy AG** (székhelye: Weimar [Németország], képviseli kezdetben: F. Jaschke, később: S. Grosse és I. Müller ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: S. Schäffner, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban:

* Az eljárás nyelve: német.

az **easyGroup IP Licensing Ltd** (székhelye: London [Egyesült Királyság], képviselik: T. Koerl és S. Möbus ügyvédek),

az OHIM második fellebbezési tanácsának (az R 1295/2006-2. sz. ügyben) 2007. június 19-én a Commercy AG és az easyGroup IP Licensing Ltd. közötti törlési eljárással kapcsolatban hozott határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök (előadó), M. Prek és V. Ciucă bírák,

hivatalvezető: C. Kantza tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. augusztus 20-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. január 7-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. december 21-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a felperes által a költségmentesség iránt 2008. szeptember 18-án benyújtott kérelemre,

a 2008. szeptember 18-i tárgyalást követően,

tekintettel az OHIM és a beavatkozó által a felperes költségmentesség iránti kérelmére vonatkozóan 2008. október 2-án benyújtott írásbeli észrevételekre,

tekintettel az elnöknek a szóbeli szakaszt lezáró 2008. október 9-i határozatára,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2000. szeptember 21-én a beavatkozó, az easyGroup IP Licensing Ltd a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet

(HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az easyHotel szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 25., 32., 33., 35., 36., 38., 39., 41. és 42. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették.

4 2004. június 30-án a közösségi védjegyet 1 866 706. szám alatt a lajstromozás iránti kérelemben szereplő valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében lajstromozták.

5 2005. február 11-én a felperes, a Commercy AG a 40/94 rendelet 55. cikke alapján kérte a szóban forgó védjegy törlését. A felperes az ugyanezen rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontjában – összefüggésben az ugyanezen rendelet 8. cikkének (1) bekezdésével – említett okokra hivatkozott.

6 A törlés iránti kérelmet a többek között a 9. és 42. osztályba tartozó különböző áruk és szolgáltatások tekintetében Németországban lajstromozott EASYHOTEL korábbi

nemzeti szóvédjegyre alapította, amely áruk és szolgáltatások az egyes osztályok esetében a következő leírásnak felelnek meg:

– 9. osztály: „Számítógépes szoftver valamennyi internetes platformtól független online üzletek és internetes szerzői rendszerek létrehozása céljából, alapvetően szállodaszobák lefoglalására, megrendelésére és kifizetésére”;

– 42. osztály: „Számítógépes szoftver fejlesztése és tervezése alapvetően online üzletek és internetes szerzői rendszerek számára, különösen szállodaszobák lefoglalására, megrendelésére és kifizetésére”.

7 A törlés iránti kérelem a vitatott védjeggyel megjelölt valamennyi áru és szolgáltatás ellen irányul.

8 2005. február 12-én a beavatkozó a 40/94 rendelet 49. cikke alapján lemondott a vitatott védjegyről az árujegyzékben szereplő, a 9. és 38. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások, valamint a 42. osztályba tartozó szolgáltatások egy része tekintetében. Ezt a lemondást 2005. június 28-án az OHIM-nál bejegyezték.

9 A vitatott védjeggyel megjelölt, 39. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások között e lemondás után szerepelnek többek között azok, amelyek a 39. és 42. osztály esetében a következő leírásnak felelnek meg:

– 39. osztály: „Információs szolgáltatás valamennyi közlekedési szolgáltatásra vonatkozóan, beleértve egy számítógépes adatbázisról vagy az internetről online nyújtott információs szolgáltatásokat; az internetes világhálón (World Wide Web) található utazások lefoglalásával és megrendelésével kapcsolatos szolgáltatások”;

– 42. osztály: „Számítógépes szállodaszoba-foglalással kapcsolatos szolgáltatások”.

10 A 2006. július 31-i határozatával a törlési osztály elutasította a törlés iránti kérelmet, mivel azon a véleményen volt, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának az alkalmazásához szükséges feltételek közül egy, vagyis az ütköző védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága, nem teljesül.

11 2006. szeptember 29-én a felperes a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján azzal az indokolással nyújtott be fellebbezést a törlési osztály határozata ellen, amely utóbbi elutasította a szóban forgó védjegy 39. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében történő törlése iránti kérelmet, hogy a korábbi védjeggyel megjelölt, 9. és 42. osztályba tartozó és a fenti 6. pontban említett áruk és szolgáltatások, valamint a szóban forgó védjeggyel megjelölt, 39. és 42. osztályba tartozó és a fenti 9. pontban említett szolgáltatások hasonlóak.

12 A 2007. június 19-i, a felperesnek másnap kézbesített határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a második fellebbezési tanács elutasította a felperes fellebbezését, és helybenhagyta a törlési osztály határozatát.

13 A fellebbezési tanács lényegében úgy vélte, hogy az érintett áruk és szolgáltatások se nem azonosak, se nem hasonlóak, ezért a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja nem alkalmazandó.

A felek kérelmei

14 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság törölje a vitatott védjegyet.

15 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A költségmentesség iránti kérelemről

16 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 94. cikke 1. §-ának második bekezdése értelmében a költségmentesség teljes egészében vagy részben fedezi a jogsegély és az Elsőfokú Bíróság előtti képviselet költségeit. E költségek az Elsőfokú Bíróság pénztárát terhelik. A 2. § hozzáteszi, hogy az a természetes személy, aki gazdasági helyzeténél fogva teljes egészében vagy részben képtelen az 1. § szerinti költségek viselésére, költségmentességben részesülhet.

17 E rendelkezésekből kitűnik, hogy olyan jogi személy, mint a Commercy, nem részesülhet költségmentességben.

18 Azonban a tárgyalás során a felperes képviselője előadta, hogy a jelen ügyben B. ügyvédet, aki a Commercy társaság vagyona ellen indított csődeljárás csődbiztosaként a keresetet benyújtotta, kell felperesnek tekinteni. Mivel B. ügyvéd természetes személy, joga van költségmentességben részesülni.

19 Ezen érvelésnek nem lehet helyt adni. Az OHIM előtti eljárásnak az Elsőfokú Bíróság számára az eljárási szabályzat 133. cikke 3. §-ának megfelelően megküldött irataiból valóban kitűnik, hogy a törlés iránti vitatott kérelmet a fent említett minőségében

B. ügyvéd nyújtotta be. Azonban az OHIM ezt a kérelmet helyesen úgy vizsgálta, mint amelyet a korábbi védjegy jogosultja, a Commercy társaság nevében nyújtották be.

20 A B. ügyvéd által saját nevében benyújtott törlés iránti kérelmet ugyanis az OHIM-nak elfogadhatatlannak kellett volna nyilvánítania. A 40/94 rendelet 55. cikke 1. bekezdésének b) pontjából – összefüggésben e rendelet 42. cikkének (1) bekezdésével és 52. cikkének (1) bekezdésével – következik, hogy az ugyanezen rendelet 8. cikkének (1) bekezdésére alapított törlés iránti kérelmet csak az e kérelem alátámasztása céljából hivatkozott korábbi védjegyek jogosultjai vagy az általuk feljogosított személyek nyújthatnak be. Márpedig egy gazdasági társaság csődeljárásának csődbiztosa nem felel meg e két kategória egyikének sem.

21 Mind a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezést, mind az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetet a Commercy által benyújtottnak kell tekinteni. Mivel ugyanis a törlés iránti kérelmet a Commercy által benyújtott kérelemként vizsgálták, az említett fellebbezés és kereset olyan értelmezésének, hogy azokat B. ügyvéd nyújtotta be, szükségszerűen azok elutasításához kell vezetnie azon indokolással, hogy azokat a 40/94 rendelet 58. cikkével és 63. cikkének (4) bekezdésével szemben olyan személy nyújtotta be, aki nem volt feljogosítva az e fellebbezésben és keresetben érintett határozatok, vagyis a törlési osztály és a fellebbezési tanács határozata elleni fellépésre.

22 A felperes azonban azzal érvel, hogy a német eljárásjogi szabályok előírják, hogy a csődbiztos bírósági eljárásban „Partei kraft Amtes”-ként perképességgel bírhat a saját és nem a szóban forgó csődeljárás alá vont természetes vagy jogi személy nevében.

23 Ennek az érvelésnek nem adható hely. Azon túlmenően, hogy a német eljárásjogi szabályok nem relevánsak a jelen esetben, mivel az Elsőfokú Bíróság előtti eljárást az eljárási szabályzat szabályozza, elegendő megjegyezni, hogy a jelen érv, amely kizárólag a bírósági eljárásokra utal, nem kérdőjelezi meg azt a megállapítást, miszerint az OHIM előtti törlés iránti kérelmet a Commercy társaság nevében kellett volna benyújtani ahhoz, hogy elfogadható legyen. Márpedig, amint a fentiekben szerepel, ha ezen utóbbi társaság nyújtotta be a törlés iránti kérelmet, a jelen esetben a csődbiztos által képviselt ugyanezen társaság az, amelynek joga van fellépni a törlési osztály és a fellebbezési tanács határozata ellen.

24 A fenti megállapításokból következik, hogy mivel a jelen ügy felperese a Commercy társaság, vagyis egy jogi személy, nem lehet költségmentességben részesíteni.

25 A költségmentesség iránti kérelmet még akkor sem lehet elfogadni, ha B. ügyvédet a jelen ügyben felperesnek kellene tekinteni.

26 A költségmentesség iránti kérelemben ugyanis a felperes azt állítja, hogy e kérelem megalapozottságának az értékelése céljából a Commercy társaság gazdasági helyzetét és nem annak csődbiztosának a személyes gazdasági helyzetét kell figyelembe venni. Amint az OHIM az említett kérelemmel kapcsolatban az írásbeli észrevételeiben érvelt, a felperes ezen álláspontja a Zivilprozessordnung (német polgári eljárási törvény) 116. §-ának (1) bekezdéséből ered, amely előírja, hogy költségmentességben részesíthető a „Partei kraft Amtes”, amennyiben az általa kezelt vagyon nem elegendő a bírósági eljárás költségeinek a fedezéséhez.

27 Márpedig e tekintetben elegendő megjegyezni, hogy az eljárási szabályzat nem tartalmaz a Zivilprozessordnung 116. §-ának (1) bekezdéséhez hasonló rendelkezést, és kifejezetten előírja, hogy költségmentességben csak természetes személyek részesülhetnek, figyelembe véve személyes gazdasági helyzetüket.

28 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a tárgyaláson a felperes képviselője az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszolva azt nyilatkozta, hogy ha a keresetet elutasítják, és a felperest kötelezik a költségek viselésére, azok a Commercy társaság vagyonát és nem B. ügyvéd személyes vagyonát fogják terhelni. Ezt a nyilatkozatot felvették a tárgyalási jegyzőkönyvbe.

29 Ilyen körülmények között a jelen ügyben helyt adni a költségmentesség iránti kérelemnek valójában azt jelentené, hogy e kedvezményt egy jogi személynek nyújtják, ami sérti az eljárási szabályzat 94. cikkének 2. §-át.

30 Figyelembe véve a fenti megállapításokat a költségmentesség iránti kérelmet el kell utasítani.

A keresetről

31 A felperes a szóban forgó védjegy törlését kéri. E kérelemnek az alátámasztására a keresetlevelében a 40/94 rendelet 52. cikke (1) bekezdése a) pontjának – összefüggésben az ugyanezen rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) pontjával – megsértésére alapított egyetlen jogalapra hivatkozott. Azzal érvel, hogy figyelembe véve az ütköző

védjegyek azonosságát, fennáll az összetévesztés veszélye, mivel a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatban megállapítottakkal ellentétben az érintett áruk és szolgáltatások legalább gyenge hasonlóságot mutatnak.

32 Azonban a tárgyalás során a felperes képviselője pontosította, hogy elírás miatt van az, hogy a keresetlevélben említett egyetlen jogalappal érintett rendelkezés a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) pontja és nem az ugyanezen cikk jelen ügyben releváns (1) bekezdésének b) pontja. A többi fél e pontosítással kapcsolatban nem élt ellenvetéssel. E nyilatkozatokat felvették a tárgyalási jegyzőkönyvbe.

33 Elsődlegesen az OHIM és a beavatkozó a felperes egyetlen kereseti kérelmének elfogadhatatlanságára hivatkozik azzal az indokolással, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a 40/94 rendelet 63. cikkének (3) bekezdése alapján nincs hatásköre a vitatott védjegyet törölni, vagy erre kötelezni az OHIM-ot.

34 Másodlagosan az OHIM és a beavatkozó azzal érvelnek, hogy a fellebbezési tanács helyesen volt azon a véleményen, hogy az érintett áruk és szolgáltatások se nem azonosak, se nem hasonlóak, és ezért a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja a jelen ügyben nem alkalmazandó.

35 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy adott esetben a kereset OHIM és beavatkozó által elsődlegesen vitatott elfogadhatóságának a vizsgálatát megelőzően célszerű először az ügy érdeméről, vagyis a felperes által az egyetlen jogalapjának a keretében előadott érvek fényében a megtámadott határozat jogszerűségéről dönteni.

36 A 40/94 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja arról rendelkezik, hogy a közösségi védjegyet az OHIM-hoz benyújtott kérelem alapján törölni kell, ha fennáll egy, a 8. cikk (2) bekezdése szerinti korábbi védjegy, és ha teljesülnek az e cikk (1) vagy (5) bekezdésében megállapított feltételek.

37 Ugyanezen rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja alkalmazásának céljából feltételezi, hogy azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, az említett védjegynek a szóban forgó védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint a két védjeggyel megjelölt áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt a fogyasztók számára fennáll az összetévesztés veszélye.

38 Ugyanezen rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontja alapján korábbi védjegy a valamely tagállamban lajstromozott védjegy, amelynek bejelentési napja megelőzi a közösségi védjegy bejelentési napját.

39 A jelen ügyben mind a törlési osztály, mind a fellebbezési tanács elismerte az ütköző védjegyek azonosságát. Azonban úgy vélték, hogy az érintett áruk és szolgáltatások se nem azonosak, se nem hasonlóak, és ennek következtében a vitatott védjegy lajstromozása nem sérti a 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdését.

40 Egyetlen jogalapjának az alátámasztása céljából a felperes vitatja e következtetést azzal érvelve, hogy az túl szűken értelmezi a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját. A felperes megjegyzi, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint ezt a rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a jelen ügyhöz hasonlóan az ütköző védjegyek azonosak, az érintett áruk és szolgáltatások közötti különbségnek nagyon nagynak kell lennie ahhoz, hogy kizárja az összetéveszthetőséget.

41 Az ítélkezési gyakorlat szerint azt, hogy a vásárlóközönség szemszögéből fennáll-e a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmében vett összetévesztés veszélye, az adott ügy minden lényeges elemét figyelembe véve, átfogóan kell vizsgálni. Ez az átfogó értékelés bizonyos kölcsönös függőséget tételez fel a figyelembe vett tényezők között úgy, hogy a megjelölt áruk vagy szolgáltatások kisebb mértékű hasonlóságát ellensúlyozhatja a védjegyek közötti hasonlóság magasabb foka és fordítva (lásd a Bíróság C-108/07. P. sz., Ferrero Deutschland kontra OHIM és Cornu ügyben 2008. április 17-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 44. és 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 A Bíróság kimondta azt is, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában az összetéveszthetőség előfeltétele, hogy az ütköző védjegyek azonosak vagy hasonlóak legyenek, és hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak legyenek. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-106/03. P. sz., Vedial kontra OHIM ügyben 2004. október 12-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-9573. o.] 51. pontját és a C-234/06. P. sz., Il Ponte Finanzaria kontra OHIM ügyben 2007. szeptember 13-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-7333. o.] 48. pontját).

43 Következésképpen, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában, még ha az ütköző védjegyek azonosak is, szükséges bizonyítani a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlóságát (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-196/06. P. sz., Alecansan kontra OHIM ügyben 2007. március 9-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 24. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-150/04. sz., Mülhens kontra OHIM – Minoronzoni [TOSCA BLU] ügyben 2007. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-2353. o.] 27. pontját).

44 E megállapításokra tekintettel és az ütköző védjegyek azonossága megállapításának hiányában a felperes egyetlen jogalapjára válaszolva elemezni kell, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban helyesen jutott-e azon következtetésre, miszerint az érintett áruk és szolgáltatások nem hasonlóak, és ilyen körülmények között meg kell

vizsgálni a felperesnek lényegében arra alapított érvelését, hogy az említett áruk és szolgáltatások legalább gyenge hasonlóságot mutatnak.

45 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az érintett áruk és szolgáltatások hasonlóságának értékelésénél figyelembe kell venni ezen áruk és szolgáltatások kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt. E tényezők közé tartozik különösen az áruk vagy szolgáltatások természete, rendeltetése, használata, valamint versengő vagy kiegészítő volta (lásd a Bíróság C-416/04. P. sz., Sunrider kontra OHIM ügyben 2006. május 11-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-4237. o.] 85. pontját és a fenti 43. pontban hivatkozott Alecansan kontra OHIM ügyben hozott végzés 28. pontját).

46 A jelen ügyben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 18–21. pontjában összehasonlítást végzett az érintett áruk és szolgáltatások között. Megjegyezte, hogy a korábbi védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások egy internetes oldal alkotóelemeinek minősülnek, vagy egy ilyen oldalon belül szállodaszobák lefoglalási, megrendelési és fizetési rendszerének a létrehozására, valamint annak a lehetővé tételére szolgálnak, hogy egy vállalkozás az interneten ilyen internetes oldalt létrehozzon. A fellebbezési tanács szerint ettől különböznek a vitatott védjeggyel megjelölt szóban forgó szolgáltatások, amelyek alapvetően információs szolgáltatások, utazások és szállodaszobák lefoglalásával és megrendelésével kapcsolatos szolgáltatások, amelyek célja, hogy lehetővé tegyék a közönség számára szakmai, szabadidős vagy más célból szállodaszoba vagy utazás lefoglalását.

47 A fellebbezési tanács kitért arra a körülményre is, hogy a korábbi védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások egy szakágazatba, vagyis a számítógépes rendszerek kialakításával és működésével kapcsolatos áruk és szolgáltatások ágazatába tartoznak, és korlátozott közönséget érintenek, mivel kizárólag annak lehetővé tételét szolgálják, hogy egy szálloda- vagy utazási ágazatban működő vállalkozás interneten elérhető online foglalási rendszert vezessen be. Az e vállalkozásokból álló, korlátozott számú közönség világosan különbözik attól a nagyközönségtől, amelyet a vitatott védjeggyel megjelölt szolgáltatások érintenek.

48 Mivel az érintett árukat és szolgáltatásokat nem ugyanannak a közönségnek árulják, a fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy azok versenyhelyzetben sincsenek.

49 Ezenkívül a fellebbezési tanács megvizsgálta az érintett áruk és szolgáltatások esetlegesen kiegészítő jellegét. Szerinte a jelen ügyben az ilyen jelleget ki kell zárni, mivel a vitatott védjeggyel megjelölt szolgáltatásokkal érintett nagyközönség nem szerzi meg a korábbi védjeggyel megjelölt szóban forgó árukat és szolgáltatásokat, amelyek kizárólag az e nagyközönségnek szolgáltatást nyújtó vállalkozásokat érintik.

50 Végül a fellebbezési tanács ugyanezen összefüggésben megjegyezte, hogy azon internethasználók, akik utazási szolgáltatásokat online vesznek, valószínűleg nem tudják, ki az online üzlet működését lehetővé tévő szoftver biztosítója, és mindenesetre különbséget tudnak tenni egy komplex technológiát biztosító vállalkozás és az interneten utazási szolgáltatást értékesítő vállalkozás között.

51 E megállapításoknak helyt kell adni. Ezek jogilag megkövetelt módon bizonyítják, hogy az érintett áruk és szolgáltatások természetük, rendeltetésük és használatuk tekintetében különböznek, és nincs versengő vagy kiegészítő jellegük. Mindenekelőtt meg kell ugyanis állapítani, hogy a korábbi védjeggyel megjelölt szóban forgó áruk és szolgáltatások informatikai jellegűek, míg a szóban forgó védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatások eltérő jellegűek, és az informatikát csak információátadás megkönnyítésére vagy szállodaszoba vagy utazás foglalásának a lehetővé tételére használják.

52 Meg kell továbbá állapítani, hogy a korábbi védjeggyel megjelölt szóban forgó áruk és szolgáltatások különösen a szállodai és utazási ágazatban működő vállalkozásokat érintik, és hogy a szóban forgó védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatások a nagyközönséget érintik.

53 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a korábbi védjeggyel megjelölt szóban forgó árukat és szolgáltatásokat számítógépes rendszer, különösen online üzlet működésének a lehetővé tételére használják, míg a szóban forgó védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatásokat szállodaszoba vagy utazás foglalására használják.

54 Az az egyetlen körülmény, hogy a szóban forgó védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatásokat kizárólag az interneten nyújtják, és ezért egy, a korábbi védjeggyel megjelölt szóban forgó árukon és szolgáltatásokon keresztül nyújtott informatikai hátteret tesznek szükségessé, nem elegendő az érintett áruk és szolgáltatások között természetük, rendeltetésük és használatuk tekintetében fennálló alapvető különbségek kizárásához.

55 Az informatikai árukat és szolgáltatásokat ugyanis majdnem valamennyi ágazatban használják. Gyakran ugyanazon áruk vagy szolgáltatások, például bizonyos típusú szoftverek vagy operációs rendszerek, rendkívül különböző célokra használhatók, anélkül hogy ezek ezen keresztül különböző vagy eltérő árukká vagy szolgáltatásokká válnának. Fordítva, egy utazási ügynökség szolgáltatásainak természete, rendeltetése vagy használata nem változik meg csupán attól a ténytől, hogy interneten keresztül nyújtják őket, annál is inkább, mivel napjainkban az informatikai alkalmazások ilyen szolgáltatások nyújtására történő használata majdhogynem nélkülözhetetlen, még ha e szolgáltatásokat nem is online üzleten keresztül nyújtják.

56 Továbbá az érintett áruk és szolgáltatások nem helyettesíthetők egymással, mivel különböző közönséget céloznak meg. Helyes tehát a fellebbezési tanács azon következtetése, hogy az említett áruk és szolgáltatások nem versengenek egymással.

57 Végül ugyanezen áruk és szolgáltatások nem is kiegészítő jellegűek. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a kiegészítő áruk vagy szolgáltatások olyan, egymással szoros kapcsolatban álló áruk vagy szolgáltatások, amelyek egyike annyira nélkülözhetetlen vagy fontos a másik használatához, hogy a fogyasztók azt gondolhatják, hogy ugyanazon vállalkozás felel ezen termékek előállításáért vagy szolgáltatások nyújtásáért (az Elsőfokú Bíróság T-169/03. sz., Sergio Rossi kontra OHIM – Sissi Rossi [SISSI ROSSI] ügyben 2005. március 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., II-685. o.] 60. pontja; a T-31/04. sz., Eurodrive Services and Distribution kontra OHIM – Gómez Frías [euroMASTER] ügyben 2006. március 15-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 35. pontja és a T-420/03. sz., El Corte Inglés kontra OHIM – Abril Sánchez és Ricote Saugar [Boomerang TV] ügyben 2008. június 17-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-837. o.] 98. pontja).

58 Az ítélkezési gyakorlat általi e fogalommeghatározás magában foglalja, hogy az egymást kiegészítő áruk vagy szolgáltatások együtt alkalmazhatók, ami feltételezi, hogy ugyanazon közönséget célozzák meg. Ebből következik, hogy nem állhat fenn kiegészítő kapcsolat egyrészt a gazdasági társaság működéséhez szükséges áruk vagy szolgáltatások és másrészt az e vállalkozás által előállított áruk vagy nyújtott szolgáltatások között. Az áruk vagy a szolgáltatások e két kategóriáját nem használják együtt, mivel az első kategória áruit vagy szolgáltatásait maga az érintett vállalkozás használja, míg a második kategória áruit vagy szolgáltatásait az említett vállalkozás ügyfelei.

59 Az érintett áruk és szolgáltatások végső rendeltetése közötti különbséget elismerve a felperes azzal érvel, hogy az összetéveszthetőség nem zárható ki a jelen ügyben, mivel a korábbi védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások egyetlen célja, hogy lehetővé

tegyék a szóban forgó védjeggyel megjelölt információs, megrendelési és foglalási szolgáltatások nyújtását. Általában az utóbbi szolgáltatásokkal érintett közönség nem tudja, hogy ki fejlesztette a szükséges szoftvert, és különbséget sem tud tenni a beavatkozó internetes oldalán található, magától a beavatkozótól származó információk és a szoftverből származó információk vagy az informatikára szakosodott vállalkozás, mint a felperes, által nyújtott szolgáltatások között. Végül a beavatkozó internetes oldalán a vitatott védjeggyel megjelölt szolgáltatások összekeverednek a korábbi védjeggyel megjelölt szóban forgó árukkal és szolgáltatásokkal.

60 Ezen érvelésnek nem lehet helyt adni. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy azon szoftver és informatikai szolgáltatások kereskedelmi eredete, amelyek lehetővé teszik a beavatkozó internetes oldalának a működését, általában a legkevésbé sem érdekli azon közönséget, amelyet az ezen internetes oldalon keresztül nyújtott, szóban forgó védjeggyel megjelölt szolgáltatások érintenek. E közönség számára a beavatkozó internetes oldala az utazások és szállodaszobák online foglalásának egyszerű eszköze. Az a fontos, hogy jól működjön, és nem az, hogy kitől származnak a működését lehetővé tévő szoftver és informatikai szolgáltatások.

61 Azonban, amennyiben a beavatkozó bizonyos ügyfelei a szoftverek és a beavatkozó internetes oldala működéséhez szükséges említett szoftverek fejlesztésével és tervezésével kapcsolatos szolgáltatások kereskedelmi eredetére kíváncsiak, az ügyfelek – amint a fellebbezési tanács helyesen megjegyezte – különbséget tudnak tenni az ezen árukat és szolgáltatásokat nyújtó szakosodott vállalkozás és a beavatkozó között, aki az interneten a turizmus ágazatával és az utazási ágazattal kapcsolatban nyújt szolgáltatásokat. Mivel ugyanis a szóban forgó védjeggyel megjelölt szolgáltatásokat *per definitionem* kizárólag az interneten nyújtják, vélelmezni kell, hogy a beavatkozó ügyfelei legalább valamilyen informatikai alapismeretekkel rendelkeznek. Így tisztában vannak azzal, hogy egy online foglalási rendszert nem tudja bármely számítógép-használó bevezetni, és hogy ahhoz szoftverek és egy szakosodott vállalkozás által nyújtott, az említett szoftverek fejlesztésével és tervezésével kapcsolatos szolgáltatások szükségesek.

62 A felperes azon állítása, miszerint a beavatkozó ügyfelei nem tudnak különbséget tenni magától a beavatkozótól származó információk és azon információk között, amelyek a korábbi védjeggyel megjelölt szoftverből és informatikai szolgáltatásokból származnak, szintén nem pontos. A beavatkozó ügyfeleit azon információk érdekelhetik, amelyek utazási módokra, szabad szállodaszobákra, valamint ezek áraira vonatkoznak. A szóban forgó védjeggyel megjelölt szolgáltatások pontosan ezen információk nyújtásából állnak. A korábbi védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások kizárólag ezen információk átadását szolgálják, és maguk nem továbbítanak más eltérő információkat az érintetteknek.

63 Végül a felperes vitatja a megtámadott határozatban az Oberlandesgericht Dresden (drezdai legfelsőbb tartományi bíróság) 2006. május 12-i, a beavatkozó által a fellebbezési tanács előtt hivatkozott ítéletére történő utalást. Ezen ítéletben az Oberlandesgericht Dresden, amely a felperes és a beavatkozó között a védjegyjog megsértésével kapcsolatos keresetről határozott, arra a következtetésre jutott, hogy a szoftverek és a szoftverek fejlesztésével és tervezésével kapcsolatos szolgáltatások, valamint azon szolgáltatások, amelyek e szoftvereket használják, nem hasonlítanak, mivel a közönség tudja, hogy számos ágazat szolgáltatásait nyújtják elektronikus segítséggel. A megtámadott határozat 22. pontjában a fellebbezési tanács teljes mértékben osztozik az érveléssel és a szóban forgó ítélet következtetéseivel.

64 A felperes azonban azzal érvel, hogy ezen utalás a fellebbezési tanács azon téves következtetését erősíti meg, miszerint az érintett áruk és szolgáltatások nem hasonlóak. A felperes szerint az Bundesgerichtshof (a német szövetségi bíróság) 2003. november 13-i ítélete (I ZR 103/01., GRUR 2004., 241. o.), amelyet az Oberlandesgericht Dresden a fent hivatkozott ítéletének indokolásában említ, olyan ügyre vonatkozik, amelyben bizonyos információk és megrendelések továbbítási módját, vagyis számítógépes rendszeren vagy más módon, például postai levélen keresztül történő továbbítás, a jogvita megoldása szempontjából irrelevánsnak tekintettek. A jelen ügy különbözik, mivel a szóban forgó védjeggyel megjelölt szolgáltatásokat kizárólag interneten keresztül nyújtják.

65 Márpedig, amint fent szerepel, az az egyetlen körülmény, hogy a beavatkoznak a vitatott védjeggyel megjelölt szóban forgó szolgáltatásait csak interneten keresztül nyújtják, nem elég az e szolgáltatások és a korábbi védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság megállapításához. A felperes érvelésével ellentétben tehát a megtámadott határozatban az Oberlandesgericht Dresden fent hivatkozott ítéletére történő utalás nem bizonyítja az ütköző védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság hiányára vonatkozó következtetés téves jellegét, és nincs szükség annak a vizsgálatára, hogy ezen utóbbi ítélet a Bundesgerichtshof ítélkezési gyakorlatát helyesen alkalmazta-e, mivel e kérdés már túllépi az Elsőfokú Bíróság hatáskörét, és a jelen jogvitában mindenesetre irreleváns.

66 Az előzőkből következően a felperes egyetlen jogalapját – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

67 Mivel a felperes által a keresetének alátámasztására hivatkozott egyetlen jogalapot el kell utasítani, e keresetet mindenesetre megalapozatlannak kell nyilvánítani, anélkül hogy szükség lenne az OHIM és a beavatkozó által a válaszbeadványukban felhozott elfogadhatatlansági kifogásról határozni (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-23/00. P. sz., Tanács kontra Boehringer ügyben 2002. február 26-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-1873. o.] 52. pontját és a C-233/02. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2004. március 23-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-2759. o.] 26. pontját).

A költségekről

68 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, ezért az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell az OHIM és a beavatkozó költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a költségmentesség iránti kérelmet elutasítja.

2) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.

3) Az Elsőfokú Bíróság a Commercy AG-t kötelezi a költségek viselésére.

Vilaras Prek Ciucă

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. január 22-i nyilvános ülésen.

Aláírások